

ไขข้อข้องใจ การบ้านยังจำเป็นสำหรับเด็กยุคใหม่หรือไม่?

นำเสนอเมื่อ : 21 ส.ค. 2562

ประเด็นการบ้านสำหรับเด็กยุคนี้ยังไงไปหรือเปล่าไม่ใช่แค่โจทย์ให้ญี่ปุ่นสำหรับเด็กไทย แต่เป็นประเด็นใหญ่ที่ทั่วโลกให้ความสำคัญ เพราะถ้าไปสำรวจประเทศที่ได้ชื่อว่าการศึกษาดีที่สุดในโลก อย่างฟินแลนด์ จะพบว่าคุณครูแทบไม่มีการบ้านให้เด็ก ๆ หรือถึงมีเด็ก ๆ ก็ใช้เวลาทำไม่เกินวันละ 10 นาทีในการทำให้เสร็จ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่ผู้ใหญ่ญี่ปุ่นหลายทานจะมองว่าการบ้านคือภาระของเด็ก ทำให้เด็ก ๆ เครียด ไม่มีเวลาออกไปเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ หรือใช้เวลาทำกิจกรรมกับครอบครัวเท่าที่ควร

สำหรับประเทศไทยเอง ญี่ปุ่นหนึ่งในประเทศที่ได้ชื่อว่าเด็กเรียนหนักไม่เบา แต่ยังมีการบ้านติดตัวกลับบ้านไม่น้อย จนเคยมีความพยายามในการผลักดันจากหลายภาคส่วนให้มีการลดสัดส่วนการบ้านลงมาแล้ว

คำถาม คือ การบ้านยังจำเป็นสำหรับเด็กยุคใหม่ที่กำลังเติบโตมาในโลกอนาคตที่ผันผวน จนไม่มีโครงสร้างใดที่ทักษะหรือความรู้แบบไหนจะเป็นสำหรับโลกแห่งอนาคตหรือไม่

ในมุมมองของ อ.เอก- เอกรินทร์ สัมมาศุล ที่ปรึกษาคณะกรรมการบริษัท อักษร เอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) ตอบชี้ว่า การบ้านยังจำเป็นสำหรับเด็กยุคใหม่แน่นอน โดยเฉพาะสถาปัตยศิลป์ที่ 21 ยุคเทคโนโลยี ยังคงนิยามให้ชัดว่า การบ้านคืออะไร ทำไม่ถึงยังจำเป็น

“ในโรงเรียนครูสอนความรู้ สอนไปแล้วต้องมีการฝึกหัด บางอย่างทำในห้องเรียน บางอย่างเกี่ยวพันไปกับห้องเรียน ต้องกลับไปทำที่บ้าน เพื่อระดูตึกทองไปสืบคุณ ยิ่งวิชาทักษะด้วยอย่างภาษาไทย อังกฤษ คณิตศาสตร์ ต้องฝึกต้องหัดถึงจะเก่ง นอกจากรู้สึกดีจากการบ้านยังช่วยฝึกเรื่องความรับผิดชอบ และวินัยไปในตัว”

อย่างไรก็ตาม ถ้าถามว่าแล้วการบ้านแบบไหนถึงจะเหมาะสมกับเด็กยุคใหม่ อ.เอกอธิบายให้เห็นภาพว่า เมื่อโจทย์การศึกษาเปลี่ยนไป มีเป้าหมายที่หลากหลายมากขึ้น แบบฝึกหัดต่างๆที่คุณครูนำมาใช้จึงต้องแยกย่อยออกมานั้น ทั้งแบบฝึกกิจกรรม สมุดฝึกกิจกรรม ตลอดจนแบบทดสอบที่คุณครูใช้ทดสอบในห้องเรียน หรือบางครั้งอาจมอบหมายให้เด็ก ๆ กลับไปอ่าน ไปค้นที่บ้าน หรือนอกห้องเรียน เช่น ห้องสมุด ไปทำงานกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งกระบวนการเหล่านี้จะช่วยให้คุณครูได้สังเกตว่าเด็ก ๆ มีความเข้าใจในกระบวนการคิด การทำงานเป็นทีมหรือไม่ สะท้อนให้เห็นพัฒนาการของเด็ก

“จะเห็นว่าการบ้านในยุคแรก คือ เน้นความรู้ การฝึกหัด จากนั้น เริ่มเน้นทักษะกระบวนการคิด มากึ่งบังบันมีการพูดเรื่องสมรรถนะ เด็กต้องไปสืบคุณ ใช้แอปพลิเคชัน เว็บไซต์ หาห้องเรียนไม่มี คุณครูต้องมอบภาระงาน (Task based) หรือ การเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) ทั้งหมดก็คือ การบ้าน หรือ กิจกรรมเสริมบทเรียนที่ครู ซึ่งเด็กจะต้องไปค้นคว้าและนำเสนอ อย่างที่อเมริกามีแนวคิด Flipped Classroom หรือ ห้องเรียนนักลับดาน เปิดโอกาสให้เด็กต้องไปหาความรู้เอง เพราแผลงความรู้มามากมาย เด็ก ๆ สามารถคุนจากคอมพิวเตอร์ และแอปพลิเคชัน และเว็บไซต์ หลังจากนั้นนำความรู้ที่ได้มาใช้ในชั้นเรียน ครูก็ให้เด็กทำงานเป็นทีม คิดโครงงาน ใช้ความคิดสร้างสรรค์กัน ให้เด็กได้ใช้ทั้งความรู้และการนำไปใช้ และอย่างนี้จะบอกว่าการบ้านไม่สำคัญโดยอย่างไร เพราะให้ทั้งทักษะ สมรรถนะ และ คุณสมบัติของผู้เรียน เพียงแต่ครูจะเลือกใช้กิจกรรมอะไร เลือกชนิดงานอะไรที่จะเหมาะสมกับบทเรียน และ ตรงกับเป้าหมายที่ครูต้องการจะสอนเด็ก”

อ.เอกยังสรุปทิ้งท้ายด้วยว่า ปัจจุบันการบ้านได้ถูกเปลี่ยนนิยามไปแล้ว วันนี้การบ้านคือการทำงานนอกห้องเรียน การอภิปรายสืบคุณความรู้ในแหล่งต่างๆ ออกแบบเป็นโครงงาน โครงการต่างๆ มากมาย ดังนั้น สุดท้ายแล้วการบ้านอาจไม่ใช้ยा�มที่คุณครูหอบยื่นให้เด็กๆ เสมอไป แต่เป็นอยู่กับว่าการบ้านนั้นช่วยจุดประกายให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ และนำทักษะจากห้องเรียนไปต่อยอดสู่ชีวิตจริง ให้หรือไม่